

Претпостављао сам да ће се нешто слично овоме десити још прошле јесени, када се у ментално окупираној Србији организовао [отпор](#) "војвођанском" сепаратизму. Нова српска политичка мисао (НСПМ) је већ неко време трн у оку невладинчко-квислиншке камариле која је зајახала Србију октобра 2000. Све док је њено супротстављање "промени кода" Срба и Србије могло да се отпише као пушта прича, непријатељство невладинка остајало је на речима (мада свакако тешким). Мени је, преко пола света, тешко да проценим до које мере је иницијатива НСПМ заиста довела до краха Статута и кампање за Пајтићеву квазидржаву, али ако морам да погађам, по количини витриола која се потом сручила на НСПМ рекао бих да је била одлучујућа.

НСПМ се потом огласила и поводом невладинчке тужбе против Добрице Ћосића за "говор мржње" и [ТВ-иступа](#) Бранислава Димитријевића, владиног невладинка задуженог за "[културну деконтаминацију](#) ." То је ваљда била кап која је прелила чашу, па су невладинци против НСПМ покренули прави правцати џихад.

Како другачије да се опише [предлог закона](#) о забрани фашизма који "фашизам" дефинише као "било шта што се нама (тј. "Другој Србији") не допада"? На страну сад да су творци овог закона људи чији су ставови најблаже речено са оне стране здраве памети; чак и да га је написао неко с којим се слажете, остаје чињеница да се њиме криминализује *мишљење!*

Е сад, неко ће рећи, па шта? Зар сме све и свашта да се говори и мисли? Сме. Мора да сме. То не значи да речи и мисли немају последице, али то је ствар *друштва*, а не државе (која се између осталог дефинише као монопол силе на датој територији). Неке ствари морају да буду свете. Ако нису, онда је све релативно, а добро и зло се одлучују

[већином гласова](#)

. Данас могу да буду једно, сутра друго, прекосутра треће.

О феномену релативизације у енглеском језику је још давне 1946. [писао](#) Џорџ Орвел, који је дизао глас против тенденције да језик буде инструмент *спречавања*

мисли. Орвел је своје аргументе заснивао на примерима тоталитарних система чији је био савременик - фашизма, национал-социјализма и комунизма - али је и сам рекао да

језиком манипулишу сви, од конзервативаца до анархиста.

Орвел је илустровао своје размишљање о језику у дистопији "1984" која је смештена у свет где је језик до те мере обезвређен да обични човек не познаје изразе попут "слободе," нити би му та реч ишта значила све и да је чује. "Намера је била да, кад Новогovor буде прихваћен једном заувек а Старогovor заборављен, свака јеретичка мисао... буде дословно непомислива, бар у оној мери у којој зависи од речи." (превод Владе Стојиљковића, Кентаур, Београд, 1977)

Покушај да се обесмисли мисао приметан је у политичком говору и данас. Један од примера је [демократија](#). Постоји јасна дефиниција демократије: политички систем у којем се одлуке доносе већином гласова. Али њу нико не користи! Уместо тога, "демократија" је прерасла у један аморфни концепт који објективно не значи ама баш ништа (односно, дефинише се по потреби датог тренутка) али треба да представља све добро, позитивно и пожељно. Насупрот њој се поставља "фашизам," исто тако одвојен од своје стварне дефиниције и претворен у аморфну масу свега негативног, непожељног и лошег.

Сам фашизам најбоље је дефинисао његов творац, Бенито Мусолини, 1925:

Tutto nello Stato, niente al di fuori dello Stato, nulla contro lo Stato. ("Све унутар државе, ништа ван државе, ништа против државе.")

Масовна убиства, освајачки ратови, контрола речи и мисли - то су све карактеристике фашизма које произилазе из овог принципа који је артикулисао Мусолини. По њему је држава заменила Бога, и њој је све дозвољено. Хитлерова идеологија "национал-социјализма" је у ствари била фашизам зачињен немачким шовинизмом, расизмом и мржњом према Јеврејима.

Није ни чудо што страшно мало људи зна за ову дефиницију. По њој су многе данашње "демократе," од Вашингтона до Брисела (да сад не говоримо о београдској сатрапији) у ствари фашисти. Али пошто се не зна шта је стварно фашизам, а шта је стварно демократија, онда се може спроводити фашизам у име борбе против "фашизма" - и то називати "демократијом"!

Овако извитоперено поимање фашизма, демократије и људских права управо је основна карактерна особина тзв. Друге Србије ([погледајте примере](#)). Ово не треба да изненади, будући да су данашњи невладиници некадашњи комесари - а од 1945. наовамо у српској политичкој али и свакој другој мисли наметнута је теза да комунисти имају монопол на антифашизам, односно да је "фашизам" све што се супротставља "социјалистичкој револуцији." Падом СССР и комунизма, некадашњи комесари су се пресвукли у данашње "демократе," не само у Србији већ и широм источне Европе и бивше СФРЈ. Значи, један аморфни концепт који је требало да значи све добро и пожељно заменили су другим - а све време је циљ био моћ и власт. Нема везе како се концепт зове, све док су они "

[горњи](#)

."

То што су наметнути аморфни појмови (социјализам, демократија, фашизам) постали општеприхваћени омогућава да се организације које финансирају стране владе представљају "невладиним," да се квислиншка пропаганда проглашава "борбом за људска права," а да један Чедо Јовановић може да се сматра "либералним демократом" иако стилем и садржајем више подсећа на аутентичног фашисту [Димитрија Љотића](#) . Којем је, иронично, највише и пристајала комесарска етикета "домаћег издајника."

(http://sivisoko.blogspot.com/2009/05/blog-post_18.html)